

Odalbonden

Å bergig ås, där står mitt hus,
Högt över skog och sjö.
Där såg jag första dagens ljus,
Och där vill jag ock dö.

Må ho, som vill, gå kring världens rund:
vare herre och dräng den det kan!
Men jag står helst på min egen grund
och är helst min egen man.

Mig lockar icke ärans namn.
Hon bor dock i mitt bröst.
Min skörd ej gror i ryktets famn.
Jag skär den lugn var höst.

Den jorden behärskar har tusende ben
och väl tusende armar därtill.
Men svårt är dem röra - min arm är ej sen
att föra ut, vad jag vill.

Jag tror ej böljans falska lopp,
som far förutan ro.

Den fasta jord, hon är mitt hopp,
hon visar evig tro.

Hon närar mig ur sin hulda barm
den tid, som mig ödet gav.

Hon fattar mig säkert, hon håller mig varm,
då jag dör, uti djupan grav.

Ej buller älskar jag och bång.

Vad stort sker, det sker tyst.

Snart märks ej spår av stormens gång,
av blixten, sen den lyst.

Men tyst lägger tiden stund till stund,
och du täljer dock icke hans dar.

Och tyst flyter böljan i havets grund;
fast regnbäcken skrålande far.

Så går ock jag en stilla stig:

man spör om mig ej stort.

Och mina bröder likna mig,
var en uppå sin ort.

Jag går ej stadigt stugan kring;
ty blir mig hågen varm,
jag vandrar upp till Svea ting
med skölden på min arm.

Med mång' ord talar vår lagman ej
för kungen i allmän sak.
Men kraftigt är allmogens ja eller nej
under vapnens skallande brak.

Och om till krig man uppbåd ger,
så gå vi man ur gård:
där kungen ställer sitt banér,
där drabbar striden hård.

För älskade panten i moders famn,
för fäder, för hem vi slåss.
Och känner ej ryktet vårt dunkla namn,
Sveakonungar känna oss.

- - -

